

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. χρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα ἐτησίως ἢ κατ' ἐξαμηνίαν
εἰς δύο ἑσπερίαις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 16 Δεκεμβρίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Περιοδεία ἀνὰ τὴν Βοιωτίαν Α' Ἀξία τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, ὑπὸ Γ. Λαμπάκη. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Ἐπιγραφαὶ χριστιανικῆς, ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτη. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικά ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΦΥΛΛΟΥ: Ἀρχή, πρόοδος καὶ σημερινὴ κατάστασις τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη (τέλος). — Ὁ ἐν Ῥωμῶν μισσηλιανισμός, ὑπὸ Π. Πανῆ. — Φάουστ (ἀπόσπασμα) κατὰ μετάφρασιν Ἀριστ. Προδεδεγίου. — Οἱ ἀλληλοφασχθέντες ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ (συνέχεια). — Διονύτσα, ἑλληνικὸν διήγημα, κατὰ μετάφρασιν Χ. Ἀννίνου (τέλος).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 44 (τῆς 30 Δεκεμβρίου) συμπληροῦμεν τὸν πρῶτον τόμον τῆς Ἐβδομάδος ὅπως, κατὰ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους, ἀρχίσωμεν νέον τόμον.

Τοῦτο δὲν ἐπηρεάζει ποσὸς τὴν συνδρομὴν, ἥτις θὰ λήγῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Φεβρουαρίου.

Νέοι συνδρομηταί, προπληρόντες τὴν ἐτήσιαν αὐτῶν συνδρομὴν, γίνονται δεκτοὶ καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εὐελπιστοῦμεν δ' ὅτι θέλουσιν ἐγγραφῇ ἱκανοί, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ποιὸν τῆς ὕλης καὶ εἰς τὸ εὐωνότατον τῆς τιμῆς, ἥδη μάλιστα, ὅτε δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀγοράσωσιν ὁλόκληρον σειρὰν προγενεστέρων τόμων.

Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή, ἥτοι **Δρ. 10** μόνον, διὰ τε τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομητάς, καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (προστιθεμένων αὐτοῖς μόνον δύο δραχμῶν ἀπέναντι τῶν ταχυδρομικῶν.)

Μετὰ τοῦ φύλλου τῆς 30 Δεκεμβρίου θέλει δοθῇ καὶ τὸ ἐξώφυλλον μετὰ πίνακος τῶν περιεχομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν συνεργατῶν καὶ ἀνταποκριτῶν τῆς Ἐβδομάδος, κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος θέλουσιν ἐπενεχθῇ εἰς τὴν Ἐβδομάδα μεταβολαί τινες, ὡς λ. χ. ἡ συγχώνευσις τοῦ δελτίου μετὰ τοῦ φύλλου (ὅπερ θ' ἀποτελεῖται ἐκ 12 σελίδων), καὶ τινες βελτιώσεις, δι' ὧν ἐλπίζομεν, ὅτι θ' ἀνταποκριθῶμεν πῶς εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

Περὶ τὸν ὅλως θεωροῦμεν νὰ προαγγεί-

λωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν ποιότητα τῆς ὕλης καὶ τοὺς συνεργάτας ἡμῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἢ νὰ ἐκπληξώμεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνήθους πλέον καταστάσεως παρατάξεως τῶν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀνομάτων, ἀποκτησάντων ποικίαν τινα φιλολογικὴν αἴγλην ἐν τῇ πτωχῇ ἡμῶν πατρίδι· ὡς μέχρι τοῦδε, οὕτω καὶ ἐφεξῆς θέλομεν ἐργασθῇ, ἀθροῦθως, εὐσυνειδήτως, ἐπὶ ἰδεῶν μᾶλλον ἢ ἐπὶ προσώπων στηριζόμενοι, μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὠφέλιμον τῇ πατρίδι ἔργον ἐκδίδομεν.

Ὁ παρακολουθήσας τὴν «Ἐβδομάδα» ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ δύναται νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τῆς μελλούσης πορείας καὶ προόδου αὐτῆς.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΒΟΙΩΤΙΑΝ

Α'.

ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ὅτι, πρὸ πολλοῦ ἐφάνταζόμεθα καὶ ἐγράφομεν, περὶ τῶν πολλῶν καὶ πολυτίμων τῆς χριστιανικῆς τέχνης λειψάνων, τοῦτο ἰδίως ὁμῶς εἶδομεν ἤδη ἐν τῇ μικρᾷ ἡμῶν ἀνὰ τὴν Βοιωτίαν περιοδείᾳ.

Ὁ Ναὸς τῆς παρὰ τὴν Λεβαδείαν Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ περὶ τὰ μέσα τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος ἰδρυθείς, εἶναι τῷ ὄντι εἰς τῶν ἀμειβνέτου τέχνης καὶ μεγάλης ἀρχιτεκτονικῆς δεινότητος Ναὸν τοῦ Βυζαντιανοῦ ρυθμοῦ· ἂν δὲ ἡ μὲν Βενετία ἔχῃ τὸν Ναὸν τοῦ ἁγ. Μάρκου, ἡ δὲ Ῥαβέννη τὸν τοῦ S. Vitale καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις τὸν ἐξάκουστον Ναὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἡ Σπέρδα Ἑλλάδος δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔχει τὸν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Καὶ τίς μὲν ἢ ἐν τοῖς κατ' ἑκάστα τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ ἀξία, τοῦτο δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξωμεν, ἐν δὲ καὶ μόνον ἀναφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι ἂν καλῶς ἐννοηθῇ ἐπὶ τέλους, οἷας πολυτίμους συμβολὰς δίδωσιν ἡμῖν ἡ ἐξέτασις τῶν μνημείων τῆς χριστιανικῆς τέχνης εἰς τὴν ἐνιαλίαν καὶ ἀδιαίρετον ἱστορίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τότε πρὸς ἐκπλήξιν πάντων, θέλει παρουσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν χώρα ἀγνώστος, ἐν ᾗ ἀντικείμενα ὅλως ἄλλης φύσεως ὑπάρχουσι τῶς ἡγενομένης.

Μάστιγν τρέχομεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἑσπερίας ζητοῦντες καὶ μικράν τινα ἔστω ἀκτίνα ἐπιστήμης, ὅπως φωτίσωμεν τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς ἡμῶν χρόνους, τὸ φῶς ὑπάρχει ἄφθονον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ζητοῦμεν κόκκους παρὰ τῶν ξένων

ἐνῶ ἡ χώρα ἡμῶν πλουσίως ἀπὸ πολλοῦ τρεφεὶ ἐκείνους, ἂν δὲ αἰωνίως τρέχωμεν, ὀπίσω τῶν ξένων ὅπως μάθωμεν τί ὑπάρχει εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν χώραν, κατὰ τί τότε διαφέρομεν τοῦ παρασείτου ζυφίου ὅπερ ἐξαρτᾷ τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἄλλου;

Καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπομεν καὶ νῦν τὸ αὐτὸ μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ χώρα ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, ὅφ' ἦν ἡμεῖς ἀπὸ τινος ἐν μέσῳ μαύρων ἀντιδράσεων ζητοῦμεν ν' ἀναδιφῶμεν καὶ ἀναρευνήσωμεν, εἶναι χώρα ἀγνώστος, εἶναι χώρα ἀνεκμετάλλευτος καὶ πηγὴ πλούτου ἀγνώστου, χώρα ὡς γράφει ἡμῖν ἐκ Βερολίνου ὁ σοφὸς τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας καθηγητὴς, κ. Piper, ἣν ἡ σκαπάνη τοῦ χριστιανοῦ ἀρχαιολόγου ἀκόμη δὲν ἐξήτασεν, καὶ ἂφ' ἧς ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας ἀναμένει ἡ Δύσις πολλά. Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ περιοδείᾳ ἡμῶν, ἣν ἐντολὴ τῆς Κυβερνήσεως ἐποιήσαμεν, εὗρομεν χριστιανικοὺς ναοὺς πρὸ τοῦ Σχίσματος, εὗρομεν κρυπτογραφικὰ σύμβολα τῶν πρώτων αἰώνων θαυμασία, μουσειώσεις λαμπράς, Βυζαντιανὴν τέχνην ἀρίστην καὶ ἐπιγραφὰς πολλὰ ἡμᾶς διδασκούσας.

Πολλοὶ πολλὰκις ἀγνοοῦντες ποῦ ἔγκειται ἡ τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀξία, θαυμάζουσι, πῶς δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ τερπώμεθα εἰς τοιαῦτα βάνυσσα ἔργα, οἷα πολλὰκις βλέπομεν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τέχνῃ· ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε, δὲν θαυμάζομεν τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα διὰ τὸ ἔσχατον καὶ ἀπαράμιλλον τῆς τέχνης, γνωρίζομεν τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἔργων τοῦ Φειδίου καὶ Πολυκλείτου, βεβαίως θὰ εἰμεθα ἀξιοὶ οἴκτου, ἐὰν περιφρονοῦντες τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐχάσκωμεν πρὸ τῆς Καμκαρέας· καὶ ὁμῶς ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὁμολογοῦμεν ὅτι συγκινούμεθα ἐξ ἴσου πρὸ τῶν δύο τούτων οἰκοδομημάτων, διότι ἀμφοτέρω ἦσαν οἱ κοινοὶ τῆς λατρείας τῶν Πατέρων ἡμῶν τόποι, καὶ τοῦτο, διότι ἔχομεν πεποιθῆσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, οἵτινες διὰ τῶν προγόνων ἡμῶν ἀναβαίνοντες ποτε εἰς τὴν Ἀκρόπολιν προσεφέρομεν τῇ Παρθένῳ Ἀθηνᾷ θυσίας, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καταβάλλοντες διὰ τοῦ Παύλου, χωρὶς ν' ἀλλάξωμεν Ἑλληνικὸν φρόνημα, καρδίαν καὶ αἴσθημα, λατρεύομεν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐξακολουθοῦμεν νὰ προσφέρωμεν Αὐτῷ ἐν τοῖς Ναοῖς τὴν ἀναίμακτον λατρείαν.

Μὴ φοβεῖσθε· δὲν θαυμάζομεν τὰς Βυζαντιανὰς γραφὰς καὶ τὰ Βυζαντιανὰ ἐν

τοῖς Νεοῖς κοσμήματα διότι ἡ τέχνη αὐτῶν ὑπερέβη τὴν τῶν ἀρχαίων· θὰ ἤμεθα τῷ ὄντι ἀξιολύπητοι ἂν ἔχοντες ἀμβλεῖαν τὴν ὅρασιν διὰ τὰ ἀμίμητα κοσμήματα τῆς θύρας τοῦ Ἑρεχθίου, τὸνναντίον ἐποιούμεεν αὐτὴν ἐξεῖν διὰ τὰ Βυζαντιὰ κοσμήματα τοῦ Νεοῦ τῶν ἀγ. Θεοδώρων· ἀλλ' ὡσαύτως, δὲν θὰ ἤμεθα νομίζω ἀξιολύπητοι, ἂν βλέποντες σεμνὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως γράμματα ἐν τινι Νεῷ τῶν Ἀθηνῶν ἢ ἐν τῷ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ ἐξελαμβάνομεν ταῦτα ὡς ἀπλᾶ Βυζαντιὰ κοσμήματα; Ὅταν ἐξετάζωμεν τὰ ἀναγεγλυμμένα τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἔργα, δὲν ἐξετάζομεν ταῦτα διὰ τὸ ἐξοχὸν καὶ ἀπαράμιλλον τῆς τέχνης, ἐξετάζομεν ἐν αὐτοῖς τὸν ἐγκείμενον νοῦν, τὴν ἐν τούτοις ὑποκαθάνουσιν καὶ ὑποκρυπτομένην διδασκαλίαν. Βλέπετε πτηνὸν τρώγον σαφυλάς; ζήτησον τί σημαίνει· βλέπετε ἔλαφον, περιστρεφόν ἢ διάφορα ἔτερα ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἐκκλησίαις ἀναγεγλυμμένα ζῷα; θὰ εἴσαι πολὺ τῆς ἐλαφρῆς Σχολῆς, ἀναγνώστη, διὰ τὴν νομίσεις ὅτι τυχαίως παρήστησαν ταῦτα, ἐπὶ ματαίῳ ἱκανὸν χρῆμα δαπανήσαντες. Οὐδόλως λοιπὸν ἡ ἀξία τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων ἐγκρίεται ἐν μόνῃ τῇ τέχνῃ ἢ θαυμάζομεν ταύτην μόνον ὡς τέχνην· οὐχί, ἐξετάζομεν μὲν αὐτὴν καὶ ὡς τέχνην, ἐκπληττόμεθα ὅμως οὐχὶ πρὸ ταύτης ἀλλὰ πρὸ τοῦ μεγάλου μυστικισμοῦ καὶ τοῦ νοῦ ὃν ὑποκρύπτουσι τὰ ἔργα ταῦτα.

Ἐτεροι πάλιν μισοῦσι τὴν χριστιανικὴν τέχνην, διότι νομίζουσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς κατεβίβασε καὶ κατέστρεψε τὴν τέχνην· οἱ οὕτως ὅμως φρονούντες ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δῆλον ὅτι εὗρεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐκπεπτωκυῖαν τὴν τέχνην, καὶ ὅτι μετὰ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐγκρίτου τέχνης μεσάζει ἡ Ῥωμαϊκὴ τέχνη, ἥτις ὅσα ἀπεμακρύνετο τῆς ἀρχαίας τέχνης, τόσα κατέπιπτεν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Ῥώμης. Δὲν ἀναφέρομεν δ' ἐνταῦθα περὶ τῆς παρεκτροπῆς φανατικῶν μοναχῶν συντριβόντων τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῶν παρεκτροπῶν ὠρισμένων προσώπων, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὅμως ὁφέποτε ἤθελέ τις συγγράφει τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς τέχνης τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον, ἰδοὺ τότε ὅτι τὰ μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς κατέχουσι σπουδαιοτάτην καὶ πολύτιμον θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας τῆς τέχνης. Ὅπως δὴποτε λοιπὸν καὶ ἐὰν ἐξετάσῃτε τὰ μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς τέχνης εἴτε ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν εἴτε ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ἐποψιν, ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐνιαίας πατρίδος ἡμῶν ἱστορίας.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁμολογουμένως τὸ μέγιστον κατόρθωμα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς διπλωματικῆς δεινότητος εἶναι, ἡ ὁσημέραι παρατηρουμένη αὐξήσις καὶ ἐδραίωσις τῆς ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς ἐν Ἀβυσσινίᾳ.

Οἱ διπλωμάται ἐξωμάλυναν ἤδη τὴν ὁδόν, ἱατροὶ ἀπῆλθον, ἱερεῖς ζητοῦνται, μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ζητηθῶσιν ἀφεικτως καὶ διδάσκαλοι καὶ νομοθέται καὶ, κατὰ τὸν συρμόν, διοργανωταὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ.

Μέγας τῷ νῦν θρίαμβος νὰ ἐξαπατᾶται εὐήθης ἡγεμὼν ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι μέγα κράτος!

Ἐπάναγκες τῇ ἀληθείᾳ εἶναι νὰ ἐξοδύη τὸ δημόσιον ταμεῖον, διὰ μισθοδοσίας καὶ ἀποστολὰς εἰς Ἀβυσσινίαν, ἀφοῦ ὁ δοῦλος Ἑλληνισμὸς στερεῖται προξένων καὶ ἱατρῶν καὶ ἱερέων καὶ διδασκάλων.

Οἱ ἀνὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἐκβουλαρίζονται, ἐκρουμανίζονται ἐκρωσίζονται· οἱ ἀνὰ τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν ἐκτουρκίζονται, καὶ ἡμεῖς... ἀσχολούμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν τὸν πολιτισμόν μας καὶ τὰ ἡμέρα ἡμέρα εἰς Ἀβυσσινίαν.

Οἱ ἐν Βηρυττῇ Ἕλληνες οὔτε νῦν ἔχουσιν, οὔτε σχολεῖον καὶ ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα των οἱ μὲν εὐποροὶ εἰς τὸ ἀμερικανικὸν (τῶν φίλων ἱεραποστόλων μας) σχολεῖον, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀντούρα Ἀραβικὸν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀραβικῆς, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐν Ἀραβικοῖς σχολείοις, ὅπου λησμονοῦσι καὶ τὴν τελευταίαν ἑλληνικὴν συλλαβὴν, ἣν ἀποθνήσκων τοῖς ἐκκληροδότησιν ἢ πατὴρ των.

Τί μᾶς μέλει;

Ἡ Α. Μ. ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀβυσσινίας Ἰωάννης ἤρχισε νὰ ψελίξῃ τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν...

Κατὰ τὰ ἄρτι, ὡς γνωστόν, ἐκδοθέντα πρακτικὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, πολλοὶ ἐγένοντο ἀνσκαφῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὴν Ἐλευσίναν, εἰς τὴν Ἐπίδαυρον καὶ περισσώτεροι ἀπόπειραι εἰς Λιόσια, εἰς τὸ δεινδροκομεῖον, εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ ἀλλαχοῦ, οὐδεμιᾶς ἐργασίας ἀχθείσης εἰς πέρας. Λάκκοι καὶ πάλιν λάκκοι.

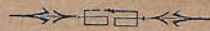
Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν (ἀριθ. 40) κατὰ τὴν ἐκθεσιν, εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν ἑταιρείαν ἢ ὑπὸ τινος οἰκίαν παρὰ τὸ ὠρολόγιον τοῦ Κυρρήστου ὑπαρξίς 11 ὀλοκλήρων κιόνων Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἐν σχήματι Γ, ἀλλ' ἡ οἰκία μόλις τώρα ἡγοράσθη, καὶ δικαίως· πρὸ 40 ἐτῶν θὰ εἶχε τόσον ῥθηνά!

Ἐκτυποῦνται πολυτελέστατα τὰ πρακτικὰ καὶ ἡ δημοσίῃς ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι, ἣν μόνον τοὺς γράφουν, καὶ μόνοι τοὺς διαβάζουσιν, κατορθώσαντες νὰ νεκρώσωσιν οὕτω τὸν ζῆλον πάσης ἑλληνικῆς καρδίας ἐνδιαφερομένης καὶ πονούσης οὐχὶ ὀλιγώτερον ἴσως τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρχαιολόγων.

Δὲν ἀρνούμεθα τὴν πασίγνωστον ἐπισημονικὴν ἀξίαν καὶ τὴν παραδειγματικὴν ἐντιμότητα τῶν διεπόντων τὰ τῆς ἑταιρείας· ἀλλ' οὔτε αἱ γνώσεις οὔτε ἡ ἀκραιότης ἀρκοῦσιν ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ζωή, δραστηριότης, προοδευτικὸν καὶ γενικώτερον πνεῦμα.

Ἀπόδειξις τούτου ἡ κατάρσις τόσων ἰδιωτικῶν συλλογῶν, ὁ πλουτισμὸς τόσων ξένων μουσείων, ὁ σχηματισμὸς περιουσιῶν ἐκ τῆς ἀρχαιοκαπηλίας καὶ ἡ μηδενὺς γενναίου ἔργου ὑπὸ τῆς πανισχύρου ἑταιρείας διεκπεραιώσεις.

Ὅσον λυπηρὸν καὶ ἂν ᾔτο τὸ ἀγγελματῆς διαρρήξεως τῶν λεβήτων τοῦ ἐν τῷ λιμένι τῆς Πρεβέζης ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν ναυλοχοῦντος Τουρκικοῦ θωρηκτοῦ, κατὰ βάθος ἀνεκούφισε κἄπως τοὺς ἀπαισιδότους ἐκείνους, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἡ κατὰστασις τοῦ ναυτικοῦ ἡμῶν δὲν εἶναι τόσον ἀνθηρὰ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ τῆς φιλτάτης Τουρκίας τὰ θωρηκτὰ χρησιμεύουσι μόνον ὅπως ἀναπαύωνται ἀκινδύνως ἀπειράριθμοι ἀποικίαι ὁστρακοδέσμων καὶ μαλακίων, οἱ δὲ ἐν ἀπεργίᾳ λέβητες διαρρήγνυνται εἰς πρῶτην ἐνόχλησιν. Ἀλλὰ μὴ γελᾶτε, φίλοι γείτονες· τῆς Ἑλλάδος τὰ πράγματα ἀλλάζουσι μετ' οὐ πολὺ ὄψιν... ἐπάτησεν ἤδη τῶν Ἀθηνῶν τὰ ἱερὰ ἐδάφη καταλλήλως ἀπολυμανθεὶς ὁ ναύαρχος διοργανωτῆς κ. Λεξέν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Καθ' ὅς ἔχομεν ἐκ Βιέννης πληροφορίας, ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν καλλιτέχνης Βαρώνη M. de Trauttenberg σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐξέθηκεν εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ ἐτήσιαν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν δύο προτομὰς φυσικοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Ὁμήρου ἐκ γύψου καὶ τὴν τῆς Νιόβης ἐκ μαρμαρύου, τὰς ὁποίας ἐποίησεν ἐνταῦθα πρὸ μηνῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Γ. Βρούτου.

Αἱ δύο προτομαὶ ἔτυχον παρὰ τῶν ἑλλανοδικῶν τῶν ἔργων ἀρίστης ὑποδοχῆς καὶ πλείστων ἐπαίνων, ἡ μὲν προτομὴ τοῦ Ὁμήρου διὰ τὴν ἀκριβεστάτην ἀντιγραφὴν, ἡ δὲ τῆς Νιόβης διὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου τὴν ὠραίαν σύνθεσιν τῆς κόμης καὶ τῶν πτυχῶν. Τινὲς τῶν ἑλλανοδικῶν ἀμφέβαλον ἂν ἡ προτομὴ τοῦ Ὁμήρου ᾔτο ἀντιγραφὴ ἢ ἐκτύπωμα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου! Συγχάρομεν τὴν εὐγενὴ καλλιτέχνιδά κ. Βαρώνην Τραουτεμπερὸν διὰ τὸν πρῶτον τοῦτον θρίαμβόν της.

— Πανταχόθεν ἐπαινετικώταται ἐξικνούνται κρίσεις περὶ τῆς Ὑδραυλικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν μηχανικῶν καὶ ἐργοδηγῶν τῆς συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνασ. Ι. Σούλη πτυχίου τῆς ἐν Παρίσι οἰκίας τῶν γεφυροδοποιῶν.

Παρήγορον εἶναι ὅτι ἄνδρες ὑπὸ πολλῶν περισπόμενοι μεριμνῶν εὕρισκον σιγ-